

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 11 Ročník XV

3. června 2018

Milí farníci!

Putujeme vesmírem na naší malé kuličce Zemičce, jdeme po ní kousek pospolu, občas někdo upadne, pohřbíme zemřelé a jde se smutně dál..., pak zůstáváme sami s pocitem marnosti, bez pomoci, bez síly něco řešit, bez víry něco změnit, bez lásky..., Ano?

Ano, jdeme po ní kousek pospolu, ale ve společenství je to lepší, ve společenství víry (církve), v níž žije Vzkříšený Ježíš!. On jde s námi, je mezi námi, pomáhá nám být neviditelně, přesto markantně - je slyšet, zjevuje se hledajícímu a dává sílu prosícímu, vede nás jako nejlepší Pastýř na svěží pastviny svého Slova, dává svého Ducha, který rozproudí dar víry, dává jistotu, že nikdy nejsme sami, že se můžeme opřít o Pravdy, jež dal své církvi (dogmata), právě proto, že přesahují náš lidský způsob myšlení (pouhá filosofie), tak s ním vítězíme nad světem, který propadl smutku, mele nesmysly a hledá potěšení v marnostech...

Bůh jde s námi životem! Slavnost Těla a Krve Páně je toho názorným příkladem, když vyjdeme z kostela s Ježíšem v Eucharistii, najednou cítíme spojitost víry a reality, náboženská schizofrenie = totalitním systémem vypěstované trauma víry uzamčené v kostele a ateistické vakuum víry mimo kostel – je překročena. Velikonoční dar živé víry uzdravuje tuto schizofrenii, kterou stále trpíme. Víra je buď živá, nebo mrtvá. Není možné mít živou víru v kostele a mrtvou mimo kostel! Stále se bojíme o Bohu mluvit, zvláště mezi nevěřícími, tedy kromě těch situací, kdy bereme Boží jméno nadarmo..., takové momenty vypovídají o kondici naší víry.

Ale Bůh, kromě toho, že s námi jde, nás posiluje svými dotyky (svátosti), dokonce se stává pokrmem (Eucharistie), který nám dává skrze ruce svých kněží, čímž nám jasně ukazuje na svou péči nejen o duši, ale i o tělo. Celý svět by měl poznat, že žijeme v Bohu a On v nás!

Eucharistie je velký dar, je to Nejsvětější svátost, protože Pán Ježíš se stává viditelným Chlebem života. Přijímat jej může jen ten, kdo věří v jeho církev a má s ní společenství, kdo věří, že je vedena Duchem svatým a je prostřednicí spásy...

Slavme Boha mezi námi. Přejí vám radost z víry!

Pater Petr

Pancíř sv. Patrika (modlitba)

Povstávám dnes skrze Kristovo narození i jeho křest, skrze jeho ukřižování i pohřeb, skrze jeho zmrtvýchvstání i nanebevstoupení, skrze je návrat při posledním soudu. Povstávám dnes skrze lásku cherubínů, poslušnost andělů, podrobenost archandělů, skrze naději na odplatu při zmrtvýchvstání.

Skrze modlitby patriarchů,
skrze výroky proroků,
skrze víru vyznavačů,
skrze nevinnost svatých panen,
skrze skutky spravedlivých.

Povstávám dnes skrze Boha,
jenž mě rač řídití.

Boží sílo, udržuj mě,
Boží moudrosti, veď mě,
Boží oko, hled' za mne,
Boží ucho, slyš mě,
Boží slovo, mluv za mne,
Boží ruko, chraň mě,
Boží cesto, prostírej se přede mnou,
Boží štíte zastíňuj mě,
Boží vojsko, chraň mě před léčkami d'ábelskými,
před pokušením hříchu,
před svody tělesnými,
před každým, kdo mi strojí úklady,
ať blízko či daleko, ať sám či v davu.

Kriste buď se mnou,
Kriste přede mnou,
Kriste za mnou,
Kriste buď ve mne,
Kriste pode mnou,
Kriste nade mnou,
Kriste buď, kde lehám,
Kriste, kde sedám,
Kriste, kde vstávám,
Kriste buď v srdci každého myslícího na mne,
Kriste v ústech každého mluvícího o mně,
Kriste buď v každém oku vidoucím mne,
Kriste buď v každém uchu slyšícím mne.

Povstávám dnes v síle a moci, skrze Trojici, skrze víru v trojitost,
skrze víru v jedinstvost jediného Tvůrce světa.

Amen.

Slavnost Těla a krve Páně („Božího těla“)

Svátek, který katolická církev slaví ve čtvrtek po svátku Nejsvětější Trojice, aby zvláště oslavila – eucharistii. Může se slavit v neděli. Po 2. vatikánském koncilu se tento svátek nazývá slavnost Těla a krve Páně. Svátek zavedl Urban IV. r. 1264 po zázraku v Bolseně. Roku 1314 byl potvrzen Klementem V. Od 15. stol. se po celé církvi rozšířil zvyk – procesí.

Církev žije z eucharistie a v rozmanitých formách zakouší, jak se stále naplňuje Kristův příslib: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20). V eucharistii se církev raduje z této přítomnosti s jedinečnou intenzitou, neboť chléb a víno se proměňují v tělo a krev Pána. Když o Letnicích církev, lid nové smlouvy, začala své putování k nebeské vlasti, Nejsvětější svátost nadále pravidelně doprovázela její dny a naplňovala je důvěryplnou nadějí. Kristus nám skrze přijímání svého těla a krve předává také svého Ducha.

Eucharistická oběť je „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života. „Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb. Skrze své tělo, Duchem Svatým oživované a oživující, dává lidem život“. Proto církev stále upírá svůj pohled na Pána ve Svátosti oltářní, v níž odhaluje plné vyjádření jeho nesmírné lásky.

Ten, kdo se živí Kristem v eucharistii, nemusí čekat na věčný život až po smrti: má jej už na zemi jako prvotinu budoucí plnosti, která pojme člověka v jeho úplnosti. V eucharistii totiž dostáváme také záruku tělesného vzkříšení na konci světa: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,54).

(Vybráno z Ecclesia de Eucharistia, encyklika Jana Pavla II. 2003)

Můžeme Pána Ježíše vykakat?

Kryštof si stavěl z Lega a usilovně při tom o něčem přemýšlel. Nakonec vzhlédl a zeptal se: „Babičko, když sníme Pána Ježíše, to ho potom zase vykakáme?“

To je fakt dobrá otázka a řekla bych, že mnozí dospělí v tomhle taky nemají jasno, ale netroufají si na něco takového ani pomyslet, natož tak nahlas se zeptat. Kdysi se tím zabýval dokonce svatý Augustin.

„Když kos potká žízalu, kdo koho sežere? Žízala se zabuší do prsou, silně zařve, uškrtí kosa a nasouká ho do sebe?“

„Ne,“ směje se Kryštof při té představě. „Jasně, že kos sežere žízalu.“

„A když kočka potká myš. Kdo koho sežere? Kdo je silnější? Přepere myš kočku?“

„Ne, kočka je silnější. Popadne myš a zakousne ji. A pak ji sežere.“

„Správně,“ říká. „Silnější vždycky sežere slabšího, promění ho ve své tělo a pak ho taky vykaká. A teď přemýšlej. Kdo je silnější: člověk nebo Pán Ježíš?“

Bez váhání vyhrkl: „Pán Ježíš.“

„Správně. To znamená, že když sníme Tělo Pána Ježíše, neproměníme ho v naše tělo, ale naopak On proměňuje postupně naše tělo v sebe. Tím, jak chodíme ke svatému přijímání, stáváme se čím dál víc Tělem Pána Ježíše. Pán Ježíš řekl, že

On je hlavou a my všichni ostatní tvoříme jeho Tělo. A když budeme jeho Tělo, přijdeme taky po smrti za ním do nebe.“
„Já ještě nechci umřít,“ řekl zamyšleně Kryštof. „Ale do nebe se těším.“

Puzzle pro děti – pouze na internetu!

Typ pro zabavení dětí, které to umějí s počítačem, je to skládačka krásného koníka na obrázku:

<http://www.puzzle-online.cz/konik/150>

Zjistil jsem, že věřím v Eucharistii

Jako dítě mě zaujalo, když spolužáci katolíci poklekali před kostelními vraty: co mohlo ty divoké děti vést k pokleknutí? Když mi pak bylo osmnáct, svěřil jsem jednomu příteli to, co už jsem nemohl dál skrývat: ‘Chtěl bych se stát knězem.’ Odpověděl mi: ‘To je hezké, ale nemyslíš si, že máš malý problém?’ ‘Malý problém? Ne, nevím, co by...’ ‘Vždyť jsi protestant!’ ‘No jo, to je pravda.’ Přesně v tu chvíli jsem věděl, že se jednoho dne stanu katolíkem. Dělal jsem tehdy varhaníka ve Filadelfii (USA), takže jsem navštěvoval mnoho protestantských modliteben. Všechny si byly podobné: bílé, holé, prázdné... Cítil jsem v našich kostelech to, co prožívají katolíci na Velký pátek: nepřítomnost Přítomného – když je prázdný svatostánek. A tím pádem jsem zjistil, že věřím v eucharistii! Byl jsem tímhle bláznovstvím Boha, který se zcela vydává do rukou nás hříšníků, tak uchvácen, že jsem o tom řekl svému otci. Šok byl brutální. Můj bratr mě hned začal provokovat: ‘Katolíci tvrdí, že chléb je Kristovo tělo a víno je Kristova krev. To je bláznovství! Snad tomu taky nevěříš?’ ‘Ano, věřím.’ Poprvé v životě jsem formuloval svoji katolickou víru veřejně, před svědkem. V tu chvíli se ze mě stal katolík. Požádal jsem o křest, o první svaté přijímání a o biřmování. Vstoupil jsem do církve a přijal Tělo Kristovo. Moje rodina se sotva smířila s mým přestupem ke katolictví, pak se stěží museli přizpůsobit myšlence, že budu knězem. A po několika letech jsem jim řekl, že budu františkánem! Musel jsem jim to říct na obědě v restauraci, aby jim nezbylo nic jiného než zachovat dekorum!

(Podle knihy Luc Adrian, Františkáni z Bronxu)

Zprávy a oznámení

29. 6. pátek: mše sv. s dětmi ve farním kostele jako poděkování za školní rok a za prázdniny, po té táborák na farní zahradě

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 4. do 17. června 2018

Den		Starý Rožmitál				
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého	Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
Pondělí	4. 6.		mše svatá není			
Úterý	5. 6.		mše svatá není			
Středa	6. 6.					14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i> 18,00 farní společ. <i>Panský d.</i>
Čtvrtek	7. 6.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>		18,00 P. Kozubík	
Pátek	8. 6.		Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 17,00 svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	9. 6.					
Neděle	10. 6.	8,30 Za Marii a Adolfa Trčkovy, rody Trčků, Průchů a duše v očistci		10,10 bohosl. slova	11,15 mše sv.	
Pondělí	11. 6.		mše svatá není			
Úterý	12. 6.		mše svatá není			
Středa	13. 6.					18,00 mše sv. <i>Voltuš</i>
Čtvrtek	14. 6.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>		18,00 P. Kozubík	
Pátek	15. 6.		17,00 svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	16. 6.					19,00 Spol. mladých <i>fara</i>
Neděle	17. 6.	8,30 Za Josefa Částku, otce a duše v očistci		10,10 mše sv.	11,15 bohosl. slova	

Mše sv. u P. Marii Březnické 26. 5. 2018
Foto: V. Mareš

